

Monikon partitiivimme rinnakkaismuotoisuudesta¹

Kieliopintekijäin ja oikeakielisyysoppaiden laatijain huolena on ollut ainakin pääpiirteittäisten sääntöjen hahmottaminen samanlaisten ja samansuuntaisten kielenilmiöiden järjestämiseksi. Näin syntyneet muotokategoriat sulkevatkin tiiviisti piiriinsä kaiken deskriptiivisen kieliopin alaan kuuluvan. Eri muotoryhmien alueilla on kuitenkin horjuvaisuutta, joka ei tyhjentävästi käy laadituista säännöistä ilmi. Varsin monimuotoisena vaihtelee esim. monikon genetiivi ja jossain määrin myös monikon partitiivi. Toista tai toista rinnakkaisasua suositetaan määrätapauksissa tiettyjen suhteiden vallitessa, tai horjuvuutta ilmenee satunnaisesti vailla erityisiä perusteita. Tämän esityksen puitteissa on tarkkailtu monikon partitiivin rinnakkaismuotojen käyttöä viime vuosikymmenien aikana ilmestyneessä kaunokirjallisuudessamme, jota on tätä tarkoitusta varten luettu kahdentoista eri kirjailijan teoksista alun kolmattatuhatta sivua.

Partitiivin rinnakkaisasujen pohjana on sijapäätteen kahtalaisuus, mikä taas puolestaan on historiallisen kehityksen tulos. Vokaalin jäljessä edellytetään mksm. vaihtelua *-ta*, *-tä* ~ **-da*, **-dä*.² Vahva-asteinen päätte on alkuaan seurannut painollista, heikkoasteinen painotonta tavua, mutta myöhemmin on syntynyt runsaasti analogisia yleistyksiä sekä yksikössä että monikossa. Yleisimmin vahva-asteinen päätte on säilynyt sivupainollisen tavun diftongin jäljessä.

Äänneäillisuuteen nähden vanha kirjakielemme oli nykyistä alkuperäisemmällä kannalla suosieksaan päätettä *-ta*, *-tä* niissä asemissa, joihin se alun pitäen kuului.³ Yleisiä olivat sellaiset muodot kuin *ystävitä*, *tyttäritä*, joilla nykyään tuskin runoudessakaan saattaisi olla sijaa. Toisaalta meidän päiviimme asti varsin elinvoimaisena on säilynyt jo edellä mainittu sivupainollisen tavun *i*-loppuisen diftongin jälkeinen *pakanoita*-tyyppi. Niissä tapauksissa, missä sanavartalossa esiintyi astevaihtelun alainen konsonantti, on tunnettu se vanhalle kirjakielelle ominainen piirre, että tällainen alkuperäisdiftongi on konsonantin tapaan katsottu tavua sulkevaksi ja sitä edelsi yleisesti heikko aste. Nykykielessä saman ilmiön tapaamme juuri 4-tavuisissa monikon partitiiveissa sekä genetiiveissä mainitun alkuperäisdiftongin edellä.⁴

Jossain määrin nykyisestä poikkeavaan käytäntöön näyttää viittaavan

¹ Esitelmä Helsingin yliopiston suomen kielen seminaarissa 10. 4. 1953.

² RAPOLA SKÄH, s. 62.

³ RAPOLA VKS, s. 48.

⁴ RAPOLA SKH, ss. 109—111.

mm. Renvallin 1840 ilmestynyt kielioppi, joka pitää rinnakkaisuutta mahdollisena 3-tavuisten *a-*, *ä-*vartaloisten nominien partitiiveissa.¹ Mallisanoina tekijällä esiintyvät *jumala* ja *hämärä*, ja hän huomauttaa, että niitä eri murteissa taivutetaan kahdella tavalla, yksikössä *jumalata* ja *jumalaa*, monikossa *jumaloita* ja *jumalia*. Itse länsisuomalaisena hän on siis maininnut myös *jumalata*-tyypin, jonka Rapola lukee itäsuomalaisuudeksi.² Rinnakkaisuus tulisi Renvallin mukaan kysymykseen mm. tyypeissä *pappila*, *hopia*, *ostaja*, vieläpä 2-tavuisissa tekijännimissä (*myyjä*). *Harakka*-tyypin hän rinnastaa *pata*-tyyppiin, josta monikko on *patoja*. Näihin palataan seuraavassa *a-*, *ä-*vartaloisten tapausten yhteydessä.

Pääasiallinen horjuvuus eri päätteiden käytön välillä näyttää vallitsevan sivupainollisen tavun lyhyen vokaalin, joskus myös seuraavien tavujen jäljessä (esim. *pähkinöitä* ~ *pähkinöjä*, *selittelyjä* ~ *selittelyitä*) sekä sivupainollisen tavun heikkodiftongisen ja diftongittoman asun kesken (esim. *asunnoita* ~ *asuntoja*).³ Tätäkin ahtaammalle ovat Kettunen ja Vaula kieliopissaan rajoittaneet rinnakkaismahdollisuudet, niin että lyhytvokaalisista tulisivat kysymykseen vain *a-*, *ä-*vartaloiset.⁴ Niinikään Setälä huomauttaa *ta*, *tä*-päätteen tavallisuudesta kahteen eri vokaaliin päättyvän vartalon jäljessä (esim. *nuotioita*) sekä *a*, *ä*-päätteen hallitsevasta asemasta, jos edellisen tavun alkaa *t* tai siinä esiintyy vokaalina *u*, *y* tai *i* (esim. *kuviteltuja*, *vehkeilyjä*, *ankaria*). Eri tapauksiin liittyy myös kielenoppaiden taholta täsmentäviä selityksiä, jotka eivät aina täysin pidä yhtä. Etenkin Kettunen 1949 ilmestyneessä kirjassaan »Hyvää vapaata suomea» on ottanut melko kriittillisen asenteen edeltäjiinsä nähden. Partitiivitapauksia on myös suhteellisen tarkasti käsitelty mm. Cannelinin julkaisemassa »Kielioppaassa».

1) Varsin kiistanalaisen ryhmän rinnakkaismuotojen esiintymiseen nähden muodostavat *a-*, *ä-*vartaloiset nominit, joita on luokiteltu ryhmiin loppuvokaalia edeltävän äänteen tai äänneyhtymän — useimmiten konsonantin — mukaan. Kiinnitän aluksi huomiota tapauksiin, joissa käytännössä rinnakkaisuuden mahdollisuudet ovat jääneet häviävän pieniksi. Näin on laita ensinnäkin supistumadiftongisissa monikkovartaloissa, joista huomattavan suuren osan muodostavat *ea-*, *eä-* sekä *ia-*, *iä-*, *ua-*vartaloiset nominit. Näissä esiintyy säännöllisesti vartalon loppuvokaalin kato monikon *i:n* edellä ja tätä seuraa päätte *ta*, *tä*. Komparatiivin ja superlatiivin monikko on aina *a-*, *ä-*-päätteinen.⁵ Ainoastaan pari poikkeusta *ea*, *eä*-nomineista olen tavan-

¹ RENVALL, ss. 59—61.

² RAPOLA SKÄH, s. 62.

³ SETÄLÄ, s. 58.

⁴ KETTUNEN & VAULA, s. 66.

⁵ Vrt. HAKULINEN SKRK, s. 41.

nut Juhani Ahon tekstistä («Juha»), nim. muodot *makehia*, *korehia*, jotka kumminkin on luettava selväksi murteellisen puheenparren tavoitteluksi. Näiden välittömässä läheisyydessä esiintyy nim. normaalityyppi *makeita*. Kiveltä olen merkinnyt yhden ainoan supistumattoman tapauksen *comeoita* sekä samoin Pakkalalta muodon *hopioita*, jota voinee pitää pohjalaisen murre-edustuksen heijastumana. Tällaiset Cannelin on katsonut runokieleen soveliaiksi.¹ Poikkeuksellisenä olen merkinnyt Aholta («Juha») vielä kolmesti *a*-päätteisen *vierahia* -tyypin. Cannelinin mahdollisena pitämää *valtioja* -asua ei vallitsevan *ta*-päätteisen rinnalla sen sijaan ole kertaakaan ilmennyt.² Noin 1650 sivulta merkitsemistäni tapauksista oli *a*-vartaloisia 63, *o*-vartaloisia 18.

Yhtenäisen ryhmän muodostavat *ja*, *jä* -nominit, joista valtaosa kuuluu tekijännimiin. Näissä on havaittavissa selvä kahtiajako, niin että *a*, *ä* -pääte seuraa milloin jokin muu vokaali kuin *i* edeltää *j*:tä (esim. *johtajia*, *rikkojia*). Luetusta tekstistä havaitsin vain kerran Kilvellä muodon *pyytäjöitä*.

Vartalon loppuvokaalin kato on yleinen useampitavuuksissa *ma*, *mä*, *va* *vä* -nomineissa.³ Näin ollen ei rinnakkaisuutta partitiivin päätteissäkään esiintyisi. On kuitenkin muuan poikkeustapaus, nim. milloin mainittu vartalonloppu ei ole selvänä paradigmattunnuksena tai johtimena.⁴ Tällaisista rinnakkaismahdollisuuksista on kertynyt tekstistä 17 merkintää. Näistä tyyppiä *haravia* 11 (n. 65 %), *haravoja* 3 (n. 18 %) ja *haravoita* 3 (n. 18 %).

Yleensä astevaihteluttomissa *a*-, *ä*-vartaloisissa sanoissa on *ta*, *tä* -päätteellä huomattava etusija. Tyypit jakautuvat seuraavasti: *kypäröitä* 81 kertaa (n. 72 %), *kypäröjä* 7 kertaa (n. 6 %), *kypäriä* 25 kertaa (n. 22 %). Siirryttäessä astevaihtelutapauksiin suhde ei näytä paljonkaan muuttuvan. Tyyppiä *ulapoita* on esiintynyt 38 kertaa (n. 81 %) ja *ulappoja* 9 kertaa (n. 19 %).

Murrevastakohtia ainakaan sellaisina kuin monikon genetiivin piirissä ei partitiivissa voi huomata. Alunperin länsisuomalaisena monikon II genetiivi näet on vallitsevana havaittu eräiden kotimurteensa aluetta edustavien kirjailijoiden kielestä.⁵ Partitiivin *kypärä* -tyypeistä olen tehnyt esiintymismerkintöjä seuraavasti: Wilkunalla *t*:llinen asu yksinomaisesti 14 kertaa, Lehtosella *t*:llinen 13, *t:tön* 2, Seppäsellä *t*:llinen 12, *t:tön* 2, Kivellä *t*:llinen 9, *t:tön* 5, Leinosella *t*:llinen 7, *t:tön* 1, Rapolalla *t*:llinen 8, *t:tön* 3, Waltarilla *t*:llinen 10, *t:tön* 8. Astevaihtelutapaukset mukaan ottaen näyttävät

¹ CANNELIN, ss. 12, 13.

² CANNELIN, s. 14.

³ SETÄLÄ, s. 30.

⁴ Vrt. CANNELIN, s. 14.

⁵ NIRVI Vir. s. 480.

Wilkuna ja Lehtonen jyrkimmin jäävän *t*:llisen asun puoltajiksi, edellisellä *ulapoita* 10 kertaa, jälkimmäisellä 14 kertaa, *ulappoja* -asua ei kertaakaan.

Poimittujen esimerkkien valossa *t*:tön *kypäriä* -tyyppi olisi adjektiivissa voittopuolinen (esim. *katkeria*, *happamia*). Tavallinen myös substantiiveissa on vaihtelu *omenoita* ~ *omenia*, *perunoita* ~ *perunia*, joissa tapauksissa tyyllisillä seikoilla lienee osuutta horjuvuuteen.¹ On mm. koetettu välttää kömpelöitä attribuuttiyhtymiä. Tähän rinnakkaisuuteen puuttuen Saarimaa on hyväksynyt muotojen keskinäisen kilpailun.² *Ulapoita* -asujen vallitsevuuteen nähden voi ottaa vertauskohdaksi esim. monikon genetiivin vastaavat suosituimmuusasut.³ *Ulapoita* -tyypin mukaisia heikkoasteisia vartaloita sitä paitsi esiintyy muissakin sijaismuodoissa, illatiivissa, essiivissä sekä Kettusen mukaan myös komitatiivissa vieläpä laajalla alueella.⁴

2) Pienen vaihteluryhmän muodostavat *kyynel* -tyyppiä olevat vartaloltaan 3-tavuiset *e*-nominin. Kaikkiaan 26 merkitystä tapauksesta oli *kyyneleitä* -asuisia 17 (n. 65 %), *kyyneliä* 9 (n. 35 %). Näiden sanojen kohdalla vain on huomattava jo kahdenlainen nominatiivi: *kyynel* ~ *kyynele* sekä vokaalivartalo: *kyynele* ~ *kyynelee*.⁵

Kyyneleitä -asua olen Valtarilta merkinnyt 8 tapausta, *kyyneliä* 0, vastavat luvut Kilvellä 4 ja 0. Vilkunalla taas on 7 tapauksesta edellisiä 5 ja Aholla 4 tapauksesta 3. Suositumpi esimerkkien valossa on *kyyneleitä* -asu. Jommankumman vartalotyypin yksinomaistamiseen kenties voisi mennä, mutta ratkaiseva aloite tähän on tekemättä.

3) Tyyppi *naapuri* näyttää edelleen jatkavan *ta*, *tä* -päätteen valta-asemaa. Tapauksia on näistä *i*-vartaloisista astevaihteluttomista merkitty seuraavasti: *naapureita* 79 kertaa (n. 78 %) ja *naapureja* 23 kertaa (n. 22 %). Sen sijaan *kaupunki* -tyyppi on antanut hämmästyttävän yhdenmukaisen tuloksen: *kaupunkeja* 27 kertaa vailla ainoatakaan poikkeusta. Tämä luontuukin varsin hyvin, koska Nirvi suosittelee juuri tätä muotoa käytettäväksi sen yhdenmukaisuuden vuoksi monikon genetiivin *kaupunkien* -asun kanssa.⁶ Mutta saman tien tulee todettavaksi *i*-vartaloisten piirissä jakautuminen kahteen melko jyrkästi toisistaan poikkeavaan ryhmään.

Ryhdyttyessä lähempää tarkastelemaan tyyppiin *naapuri* kuuluvia sanoja voidaan havaita, että muutamilla kirjailijoilla edelleen *ta*-, *tä*-päätteinen

¹ KETTUNEN, s. 34.

² SAARIMAA, s. 13.

³ NIRVI Vir. s. 482.

⁴ RAPOLA SKH, s. 111; KETTUNEN, s. 30; SAARIMAA, s. 18.

⁵ CANNELIN, s. 5; SAARIMAA, s. 11.

⁶ NIRVI Vir. s. 483.

muoto vallitsee. Lehtosen 16 tapauksesta on tällaisia 14, Pakkalan 11 tapauksesta 9, Rapolan 10 tapauksesta 8, Waltarin 28 tapauksesta 2/3. Sekä Leinosen kaikki 6 että Lounajan 3 *naapuri* -esiintymää ovat myös tämän päätteen kannalla.

Eri päätteiden sijoittumista *naapuri* -tyyppisiin seuratesani näin *eja*-, *ejä* -lopun liittyvän paria poikkeusta lukuunottamatta sanoihin, joissa vartalon viimeisen edellinen tavu oli pitkä (esim. *oliiveja*). Pitkän tavun tässä asemassa *ta*-, *tä*-päätteisillä sen sijaan tapasin ainoastaan Waltarilla, joka siis tämänkin nojalla näyttää varsin suuressa määrin suosivan mainittua päätettä. Tyylin kannalta tällä seikalla voi olla merkitystä. Nykyiselle yleiskielelle vieraan *enkeliä* -asun olen kahdesti merkinnyt Aleksis Kiven »Seitsemästä veljeksestä». Tässä kohtaamme paikallisen murteen vaikutuksesta sen murteillemme yleisen *i*-vartaloisten yksikkö- ja monikkomuotojen sekaannuksen, jonka yleiskielen kauttaaltaan omaksuma *-ei*-, *-eja*-, *-ejä* vain lounaismurteissa ja niiden ympäristössä sekä osaksi Pohjanmaalla torjuu.¹

4) *Karpalo* -tyyppiset *o*-, *ö*-vartaloiset astevaihteluttomat nominit tulevat rinnakkaissuhteissaan lähelle vastaavia *a*-, *ä*- sekä *i*-vartaloisia. *Karpaloita* -asuja on merkitty 29 kertaa (n. 78 %), *karpaloja* 8 kertaa (n. 22 %). Toisin on suhde *louhikko* -tapauksissa, joissa tyyppi *louhikoita* esiintyy 11 kertaa (n. 30 %) ja *louhikkoja* 26 kertaa (n. 70 %). Samaa suuntaa edustavat vertauskohtana Nirvin tekemät havainnot, joista *ja*-, *jä*-loppuisten prosenttiluvuksi laskin n. 82.²

Eri kirjailijoista Lehtosella ja Leinosella on 5 yksinomaista *karpaloita* -tyyppiä sekä Waltarilla 4, Rapolalla 4 tapauksesta 3, Seppäsellä ja Tapiolla 3:sta 2. Kivellä taas on 4 yksinomaan *a*-, *ä*-päätteistä. *Louhikoita* -tyypit tulevat Ahon (5 tapausta 6:sta), Seppäsen (2 tapausta 8:sta), Waltarin (2 tapausta 6:sta), Tapion (1 tapaus 4:stä) sekä Pakkalan (1 yksinomainen tapaus) osalle.

Louhikkoja -asua voittopuolisena on tukemassa monikon genetiivin vartaloinen muoto *louhikkojen*. Sitä voi myös verrata sekä *i*-vartaloiseen partitiiviin kaupunkeja että seuraavassa käsiteltävään *u*-, *y*-vartaloiseen *perittyjä*. Näihin nähden yksinäisiltä vaikuttavaan *ulapoita* -partitiiviin — niinkuin edellä näimme — taas on ollut äännelaillisuuden lisäksi muita selityserusteita. *Karpaloita* -tyyppien enemmyyttä esim. voisi puoltaa paitsi sillä, että ne 3-tavuisissa vartaloissa ovat äännelaillisia, myös muiden vartaloitten astevaihtelutomien partitiivimuotojen yhdenmukaisuuden vuoksi sekä ottaen huomioon sen, että *valhioita* -asuiset lukuisat *o*-, *ö*- sekä *a*-, *ä*-vartaloiset vahvadiftongiset

¹ KETTUNEN, s. 37.

² NIRVI Vir. s. 483.

nominit saavat yksinomaisesti saman partitiivinpäätteen. *Karpaloja* on erikoistunut enimmäkseen niihin sanoihin, joissa vartalon viimeisen edellinen tavu on pitkä (esim. *arkistoja*).

5) Jäljellä ovat rinnakkaistapaukset *u-*, *y*-vartalosisista *ratkaisu* ja *peritty*-tyypeistä. Näistä on edellisestä merkitty *ratkaisuita* 4 kertaa (n. 10 %) ja *ratkaisuja* 34 kertaa (n. 90 %). *Perityitä*-asuisia tapauksia esiintyi 5 kertaa (n. 8 %) ja *perittyjä* 58 kertaa (n. 92 %).

Ratkaisuja-muodon kannattajia ovat mm. Leinonen (9 tapausta 10:stä), Tapio (7 tapausta 8:sta), Wilkuna (5 tapausta 6:sta) ja Rapola (4 tapausta). *Perityitä* esiintyy vain Rapolalla kerran ja Aholla 4 kertaa.

Ratkaisuja-tyyppiset ovat olleet enimmäkseen 3-tavuisia vartaloita, mutta joukossa on eräitä 4-tavuisia, joissa viimeisen edellisen tavu on lyhyt (esim. järjestelyjä). Yleensä 3-tavuiset, joissa näin on laita, saavat toisen päätteen, vain pari poikkeusta *ääntelyjä*-muotoa on merkitty. *Perityitä*-tyypit merkityistä tapauksista ovat olleet 3-tavuisia vartaloita ja siis äänneilillisiä muotoja, *perittyjä*-tyypit taas osaksi 4- ja useampitavuisia (esim. *savustettuja*), suurin osa kuitenkin 3-tavuisia epä-äänneilillisiä, 2-tavuisien vartaloiden mallin mukaan syntyneitä.

Esitykseni loppuun olen liittännyt yleisyystaulukon, josta pääsuhteet voi lyhyesti todeta. Usein äänneilillisuusnäkökohdat ovat saaneet väistyä syrjään muiden seikkojen tieltä. Analogia saman paradigman muotojen tai eri paradigmoihin kuuluvien vastaavien muotosarjojen kesken on ollut kieltä muovaavana voimana, lisänään tyyllisten seikkojen eri suuntiin vaikuttava määräysvalta. Vallitsevat rinnakkaistyyppit ovat osaksi täysin välttämättömiä, osaksi käyttöä voisi ohjata määräsuuntaan ainakin suppeissa muotoryhmissä. Tähän näyttää tietä ennen kaikkea varman tyylin ja tiedon pohjalla toimivien kielenkäyttäjien esimerkki.

TAINA HURME

Yleisyystaulukko

Tyyppisana	<i>ta, tä</i> -pääte yleisyys % :eina	<i>a, ä</i> -pääte yleisyys % :eina	Suosituin muoto
<i>kypärä</i>	<i>kypäröitä</i> 71,7	<i>kypäriä</i> 22,1 <i>kypäröjä</i> 6,2	<i>kypäröitä</i>
<i>ulappa</i>	<i>ulapoita</i> 80,9	<i>ulappoja</i> 19,1	<i>ulapoita</i>
<i>kyynel</i>	<i>kyyneleitä</i> 65,4	<i>kyyneliä</i> 34,6	<i>kyyneleitä</i>
<i>naapuri</i>	<i>naapureita</i> 77,5	<i>naapureja</i> 22,5	<i>naapureita</i>
<i>kaupunki</i>	<i>kaupungeita</i> 0,0	<i>kaupunkeja</i> 100,0	<i>kaupunkeja</i>
<i>karpalo</i>	<i>karpaloita</i> 78,4	<i>karpaloja</i> 21,6	<i>karpaloita</i>
<i>louhikko</i>	<i>louhikoita</i> 29,7	<i>louhikkoja</i> 70,3	<i>louhikkoja</i>
<i>ratkaisu</i>	<i>ratkaisuita</i> 10,5	<i>ratkaisuja</i> 89,5	<i>ratkaisuja</i>
<i>peritty</i>	<i>perityitä</i> 7,9	<i>perittyjä</i> 92,1	<i>perittyjä</i>

L ä h t e e t

Kaunokirjallisuutta:

Juhani Aho Juha, Porvoo 1949, ss. 5—181, Omatunto, Helsinki 1914, ss. 5—61; *Volter Kilpi* Alastalon salissa, Helsinki 1933, ss. 3—173; *Aleksis Kivi* Seitsemän veljestä, Tampere 1944, ss. 15—215; *Joel Lehtonen* Putkinotko, Helsinki 1944, ss. 5—155; *Artturi Leimonen* Lakeuksien lukko, Porvoo 1920, ss. 5—205; *Heikki Lounaja* Lautta ohittaa kylän, Helsinki 1951, ss. 5—214; *Teuvo Pakkala* Vaaralla, Oulu 1891, ss. 3—203; *Martti Rapola* Simpukan-kuori, Helsinki 1943, ss. 7—207; *Unto Seppänen* Satukaupunki, Helsinki 1952, ss. 5—205; *Marko Tapio* Lasinen pyykkilauta, Porvoo 1952, ss. 5—155; *Mika Waltari* Johannes Angelos, Porvoo 1952, ss. 5—205; *Kyösti Wilkuna* Tapani Löfvingin seikkailut I, Helsinki 1911, ss. 5—167, Tapani Löfvingin seikkailut II, Helsinki 1912, ss. 5—58.

Muita lähteitä:

CANNELIN = *K. Cannelin* Kieliopas, Porvoo 1931; HAKULINEN SKRK = *Lauri Hakulinen* Suomen kielen rakenne ja kehitys I, Helsinki 1941; KETTUNEN = *Lauri Kettunen* Hyvää vapaata suomea, Jyväskylä 1949; KETTUNEN & VAULA = *Lauri Kettunen ja Martti Vaula* Suomen kielioppi, Porvoo 1948; NIRVI Vir. = *R. E. Nirvi* Voidaanko monikon genetiivin monimuotoisuutta supistaa? *Virittäjä* 1945 s. 477—; RAPOLA JSM = *Martti Rapola* Johdatus suomen murteisiin, Helsinki 1947; RAPOLA SKÄH = Suomen kielen äännehistorian luentojen pääkohdat (luentomoniste), Helsinki 1945; RAPOLA SKH = Suomen kirjakielen historia I, Helsinki, 1933; RAPOLA VKS = Vanha kirjasuomi, Helsinki 1945; RENVALL = *Kustaa Renvall* Finsk språklära, Åbo 1840; SAARIMAA = *E. A. Saarimaa* Huono ja hyvää suomea, Porvoo 1930; SETÄLÄ = *E. N. Setälä* Suomen kielioppi, Helsinki 1948.

Sur les formes parallèles du partitif pluriel en finnois

En finnois, ce n'est pas seulement le génitif pluriel qui présente de nombreuses formes; le partitif pluriel, lui aussi, a fréquemment deux ou trois formes parallèles. Dans ses recherches sur les formes du génitif (*Virittäjä* 1945, pp. 477—489; voir surtout le tableau indiquant la fréquence des différentes formes, p. 488), M. R. E. Nirvi aboutit au résultat que, suivant les cas, l'usage préfère tantôt l'une, tantôt l'autre de ces formes parallèles, mais qu'occasionnellement

on peut constater dans leur emploi aussi une vacillation qui paraît difficile à motiver. Le présent article contient des observations sur les différentes formes du partitif pluriel, rencontrées dans la littérature finnoise de ces dernières décades. Dans ce but, l'auteur a parcouru plus de 2 000 pages, choisies dans les œuvres de douze écrivains. La fréquence des différents types ressort du tableau p. 196, à la fin de l'article.

TAINA HURME